

1 en 2 februari, Voorbereidingen Adriatische Zee

We zijn bezig met de voorbereidingen om deze zomer de Adriatische Zee in te gaan.

We hebben van Gerard en Ellie van de Umata de kaarten en de Almanac al overgenomen en hebben van hun het 888 Buchtenbuch te leen gekregen. De 888 is vergelijkbaar met de 777 Magnamare, die we gebruikt hebben op Sardinië waar zeer gedetailleerd de ankerplekken in beschreven staan met de windrichtingen die je moet vermijden als je daar het anker gaat vallen.

Met de kaarten en vergezeld door Theo van de Sea Angel gaan we naar de Umata, waar Gerard ons verder wegwijs maakt in, voornamelijk, Kroatië. Alles wordt op de kaarten aangetekend zodat we in elk geval weten waar we heen moeten en nog meer waar we *niet* heen moeten. Ook krijgen we van Gerard de link naar een website waar de concessie gebieden op beschreven staan, vergezeld van Google Earth plaatjes. Gewapend met al deze informatie kunnen we een voorlopige route gaan bepalen en de plekken uitzoeken waar we mooi en goed (en gratis) willen ankeren.

Opnieuw horen we tijdens de borrel in de Stella Marina bar, dat de Oostkant van Italië "helemaal niets" is. Annelies heeft echter via o.a. een Italiaanse site veel informatie gevonden over diezelfde Oostkant en volgens ons zijn daar veel kusten, plekken en plaatsen te vinden die meer dan de moeite waard zijn, om te bezichtigen, te ankeren of langs te varen. Zie daarvoor ook de voorlopige routeplanning 2017 waar Annelies deze locaties heeft aangegeven met enige bijbehorende foto's en beschrijvingen. Als we dat allemaal willen bezoeken dan redden we het niet in 1 jaar, dus we moeten straks onderweg wel keuzes maken.

Ondertussen staat ons besluit vast, dat we volgende winter weer hier in Marina di Ragusa overwinteren. Dus reserveren we een plaats, net als veel andere vertrekkers die hier ook weer terugkomen. We hebben weinig positieve meningen gehoord over andere overwinterhavens in Griekse havens behalve in Turkije en ...daar willen we niet heen. Deze Marina is zeer beschut, schoon en zeer gastvrij.

Peter wil weer gaan duiken maar het lijkt erop dat de meeste duikcentra gewoon nog dicht zijn en pas eind maart hun deuren weer openen. Wel wil hij zelf onder water de zink-anode vervangen. Buren hebben dat ondertussen vernomen en er zijn al snel 2 schepen extra voor de onderwaterklus, de Blanca en de Sea Angel. Eerst nog even wachten tot het water wat warmer is, nu is dat nog maar 15,5 graden en Peter wil eerst een goed en passend nieuw duikpak kopen.

In de haven merken we ook dat het wat drukker begint te worden, er komen langzaamaan weer mensen terug naar hun schip en daardoor wordt het een stuk gezelliger. Het weer werkt daar ook goed aan mee. Het is deze dagen gewoon lenteachtig tot het om 16.30 uur meteen flink fris begint te worden. De gele klaverbloemetjes steken hun kopjes overal bovenuit in de berm en amandelbloesem staat op springen. Maar komend weekeinde komt er toch weer een depressie overwaaien met veel (tot 9 Bft) wind en regen. De Med blijft wispelturig.

Energie slurpend "moment" van de week: verdwenen bestanden, mail archief van 10Gig, terugvinden op de Mac. Wel gelukt na 1,5 dag.

4 februari, Siracusa (Syracuse)

Het is nog steeds een aangename 16 graden, wanneer we opnieuw naar Siracusa rijden, een langdurige rit om het Ibleo gebergte heen. Op sommige trajecten van de provinciale weg tussen Ragusa en Modica rijden we slalom om de gaten in het asfalt. Na een paar keer ken je je valkuilen (letterlijk) Vanaf Modica gaan we de tolweg op, waar de tolpoortjes nog niet van werken. Typisch Sicilië: de weg is nog niet af en waarschijnlijk nog lang niet af. Terwijl de 2 rechter banen van de 4baans snelweg geasfalteerd worden (laatste laag wellicht) is de gereedgekomen linkerhelft alweer aan vernieuwing toe, de overwoekerende grote pollen van struiken rukken al weer op naar de rijbaan. Net wanneer Annelies (wanneer niet) opmerkt: dat niemand daar nou iets aan doet.. zien we 4

werklui staan waarvan er twee toekijken en 2 wat schoffelen aan een pol op deze 55 km lange snelweg vanaf Ispica tot Siracusa. Hij moet nog 3 x zo lang worden....ooit.

Siracusa is een stad waar je van gaat houden naarmate je er vaker komt. Net als de rest van Sicilië zie je eerst alleen oude gebouwen, met algen begroeid en verwaarloosd erfgoed van Barokke gevels, chaotisch verkeer en vergeet ook hier vooral de kuilen niet! Na een hoop gehobbel komen we op de prettige parkeerplaats aan de Viale Giuseppe Maltini aan de noordwestpunt van het schiereiland Ortygia.

Ons eerste doel is het bezoek aan de burcht, die zuidelijk, op de punt van Ortygia, gelegen is.

Het oudste fort op deze plaats werd in 1038 gebouwd, na de verovering van Syracuse op de Arabieren door Georgios Maniakes, die later Katapanos van Italië zou worden, op het voormalige Emiraat Sicilië. Frederik II, koning van Sicilië en keizer van het Heilige Roomse Rijk, gaf zijn architect Riccardo da Lentini opdracht om het fort te herbouwen in de jaren 1231-1240. In 1288 bewoonden koning Peter III van Aragón en zijn familie het kasteel. Van 1305 tot 1536 werd het meermalen gebruikt als residentie van verscheidene koninginnen van Sicilië.

In de vijftiende eeuw werd het Castello Maniace gebruikt als een gevangenis. In de daaropvolgende eeuw werd het kasteel opgenomen in de verdedigingswerken die de haven van Syracuse beschermden. Het diende tevens tijdelijk als onderkomen voor Admiraal Andrea Doria, tijdens de expeditie door Karel V tegen de Moslims. 2 aardbevingen en een gigantische explosie in het buskruitmagazijn in 1704 richtten grote beschadigingen aan in het interieur. Het exterieur bleef vanaf de zeventiende eeuw nagenoeg ongewijzigd. Later werd het kasteel in gebruik genomen als barak van het Italiaanse leger.

Het schiereiland Ortygia is het oude centrum van Siracusa. De wijk kenmerkt zich door bochtige straatjes, met door zout en wind getekende gevels. We zien door al het oude en het verweerde heen, de schoonheid van dit historische centrum, met zijn verborgen binnenplaatsen en pleintjes met terrasjes. Achter elk straatje duikt het blauw van de zee op. Het is onmogelijk om in de wirwar van straten en stegen te verdwalen want je komt altijd weer uit op de vestingmuur die Ortygia omringt en waaronder de zee ruist, of op het mooiste plein van de stad, het Dom-plein met zijn Barokke Palazzi.

Aan het eind van de 8e eeuw v. Chr. vestigden de Grieken zich op Siracusa en op vele kustgebieden rond de Middellandse Zee. "De Grieken zitten rond de zee, zoals kikkers rond een pool," zei de geleerde Plato.

Het Dom-plein al meer dan 2700 jaar het religieuze middelpunt van de stad. In de oudheid verrees hier, na de overwinning op de Carthagers in 480 v. Chr., de met goud en ivoor verfraaide tempel van Athene. Op het dak stond een levensgroot beeld van de Godin. Zij droeg een gouden schild dat oplichtte in de zon en zo het oriëntatiepunt vormde voor vele generaties zeelieden. De overwinning bracht de Grieken enorme schatten. Feniciërs werden gevangen genomen en als slaven in de steengroeven te werk gesteld. Siracusa ontwikkelde zich tot een van de rijkste en machtigste steden van het Middellandse Zeegebied, met bijna 500.000 inwoners.

Het is wat drukker dan bij ons vorige bezoek. Het plein heeft zijn eerste straatmuzikant, en vollere terrassen. Het heldere zonlicht doet de kleuren van de gebouwen helemaal opleven. In de kleine bochtige straten zijn eetgelegenheden open gegaan met de mogelijkheid om buiten te zitten aan bijvoorbeeld antieke tafeltjes met gekleurde leren kuipstoeltjes. Hier en daar staan plantenbakken met Agaves en door poorten heen kom je langs ambacht winkeltjes. De juffrouw van de koffiешop aan de zoetwaterbron waar Papyrus groeit, is opnieuw zo vrolijk, dat we niet meer weg willen, zij het dat er een windje opsteekt langs de vestingmuur en de chips en servetjes waaien om je oren. We genieten van de typisch Siciliaanse Amancio, een gefrituurde bol met rijstragout alla Bolognese, een hartige ietwat gezonde hap. We bezoeken ook even het Aquarium naast de bron, aan een pleintje met eeuwenoude Ficusbomen waarvan de wortels als slangen over de aarde liggen. De Aquaria zijn niet weelderig ingericht, niet groot en er staan weinig informatiebordjes bij, maar de collectie is heel mooi. We zien toch bijzondere vissoorten uit alle Tropische wateren van de wereld en onze aandacht wordt vooral getrokken door de Chinese hoornvis.

Bij toeval lopen we langs de Mercato Antico die helaas gesloten is. We spieken door het hek om de bogen in de gevels te ontdekken en de fontein. De huidige markt leeft in de straten naast de archeologische opgraving van de oudste Dorische Griekse tempel (6e eeuw v. Chr.) We zijn laat maar er zijn nog genoeg stalletjes open, waar mooie groenten verkocht worden en waar veel soorten vis te koop liggen. We bekijken de kunst van het fileren van bijzondere vis en zeker van inktvis, want de inktzak moet voorzichtig verwijderd worden om te kunnen behouden

voor het typische inktvis gerecht. Een Siciliaan legt ons spontaan uit hoe je een authentieke inktvispasta moet maken. Peter (Video volgt) gaat zich er zeker aan wagen:

Klik hier voor de kookles --->[Nero di Sepia](#)

6 februari, maandag geen wasdag

De mooie zonnige dagen komen nu vaker voor dan de regenachtige stormachtige dagen en de lente ontluikt, doch...vandaag liggen we weer te schommelen in de wind, let wel: niet vanwege het water want deze haven heeft geen swell, nooit.

Klusjes: Peter zaagt alweer een gat in het instrumentenkastje: schakelpaneeltje 2 voor computer, beeldscherm en AIS, waardoor schakelpaneeltje 1 nu een knopje heeft voor TV en ventilator (we hebben er 3) en kompas. De draad voor het kompas moet nog wel door de bakskist en achter de wand doorgetrokken worden. Dat doet Peter als het Kattengrit wordt afgeleverd, want dan moet de bakskist toch leeg (kan hij hem meteen uitmesten).

Online Shopping deze week, soms tijdrovend maar de moeite waard:

- zoeken naar een vervanging voor de -in Rome gestolen- fiets en gevonden. De reisverzekering heeft een deel vergoed en Annelies heeft rente van spaargeld dus we doen onszelf dit cadeau.
- Kattengrit bestellen en de nieuwe uitvoering van de kattenGPSjes die zeer klein zijn en ook een piepsignaal geven als je de kat wilt opsporen.
- We krijgen aanbiedingen van Wind: aanbieding 1, waarbij we 50% bonusgeld krijgen op alle tegoed die we op de rekening storten en aanbieding 2 van 16,95 euro voor 20 Gig i.p.v. de 19 euro voor 12 Gig. Gaan we dus ...wel doen.
- Multifunctionele zaagjes bestellen op Amazon.
- Annelies koopt schoenen (ja wanneer niet) op internet met 50% korting. Een bepaald type van Ecco, dat in Italië inclusief afleveren en VAT 30 euro meer kost. Gaan we dus niet doen. De schoenen zijn vanuit Nederland onderweg naar België, naar Tony en Lieve die ze eind maart meenemen.
- Cadeau voor Thomas zoeken, het pas geboren kleinkind van Peter
- Vanwege irritant wordende haperingen van de camera van Annelies en de evenzo irritante valse lichtinval in de camera van Peter zoeken we een Camera-lens voor de Canon, met een hoek van 18-250. In dit geval weer veel goedkoper in Italië, dan in Nederland. We worden nog verdraaid bijdehand.
- Veel mensen fotograferen met hun iPhone, maar dat is voor ons geen optie, onze telefoons zijn te oud en de nieuwe iPhone zijn wat ons betreft, te duur. Toch ziet ook Annelies dat fotograferen van lieverlee meer met de iPhone gaat gebeuren omdat de nu al (na 10 jaar) verouderde Nikon te beperkt is. En scherptediepte wordt weinig ingesteld.

Een plan voor een nieuwe buiskap en tent ligt klaar. De rug van Annelies heeft behoorlijk te lijden van scheef zitten, gebukt staan en lopen. Gerard en Elly hebben een hoge tent aan de Bimini laten zetten hier in Marina di Ragusa, bij de zeilmaker). Aangezien na 10 jaar de buiskap scheurtjes vertoont en de tent behoorlijk is versleten, gaan we een offerte aanvragen. Mogelijk voor plaatsing tijdens de volgende overwintering. Ondertussen doet Annelies elke ochtend haar oefeningen inclusief de elleboog-tenen stand waarbij je je lichaam volledig horizontaal op moet heffen, elke dag een paar tellen meer. Dames, de kipfilets-armpjes komen weer strak! En bij schrijnende pijn soms dagen lang, helpen de kompressen Flurbiprofen zeer goed.

Annelies is overgestapt naar een bril. Ja heus, je ziet er niet uit maar alles went. Het is een dun montuur met multifocale glazen. Door zout en leeftijd worden ogen droog en Annelies heeft last van irritatie aan de ogen na het dragen van lenzen. Kunststranen helpen en.... minder computeren... :/

Besloten is om de boot nu niet op de kant te zetten. Omdat je in Marina di Ragusa en Licata niet je eigen onderhoud mag plegen, moeten we naar Crotone uitwijken, onder de voet van Italië, en dat houdt ons op. Bovendien is hier weinig aangroei en meerdere zeilers overwegen hier om de boot zelf schoon te maken. Eventueel kunnen we op de terugweg uit de Adriatic alsnog langs Crotone varen. Peter heeft slechts een 5,5 mm. duikpak, dus we wachten tot

het zeewater wat warmer is geworden, het is nu 15 graden. De aangroei is hier waarschijnlijk zo gering, vanwege de zoetwaterbronnen die in de haven uitmonden en het zoutgehalte aanzienlijk verminderen. Je ziet het ook werkelijk opborrelen op sommige plaatsen.

Administratie: bij Agentschap Telecom de nieuwe Epirb registreren.

Bijou kistje opgeruimd: sommige bijou overleven in een boot het zout niet. Al eerder heeft Annelies ze in doosjes verpakt en ook nu weer vindt ze armbandjes, gekocht op braderie, die al na enkele maanden verroest zijn. Zilver slaat meer aan dan in een huis en moet goed verpakt worden.

Het zout slaat sowieso aan op wanden en plafonds van de boot en zo af en toe halen we er een natte doek overheen. Het zout werkt statisch op kattenharen en bijna elke dag gaat er een natte wegwerpdoek over kastjes en trappenhuis. Eigenlijk vrij eenvoudig schoonmaken dus. Het schoonmaakmiddel van Lidl, dat ook hier onder andere naam verkocht wordt, werkt fantastisch maar het spuitflesje is lek en nadat Peter op sokken zijn tanden poetste zijn zijn sokken gebleekt, het zogenaamde Batik-patroon is net niet goed gelukt, zullen we maar zeggen. Kleedje ook meteen naar de maan en dus op stap voor een nieuwe. We vinden er een bij de Brico, in prachtig hemelsblauw, maar na natte voeten wordt de hele vloer blauw van de verf. Het houdt je lekker bezig.

Op de borrel in de Stella Marina bar komen steeds meer mensen en we staan ervan versteld hoeveel er gepimpeld wordt. Annelies houdt het steevast bij 1 glas rode wijn. We ontmoeten nog meer interessante en leuke mensen, die allemaal een bewogen of hardwerkend leven achter zich hebben en geweldige reisplannen maken en uitvoeren. Het is heel verhelderend om met elkaar te praten vanwege de tips en ervaringen die met je gedeeld worden en andersom.

De sinaasappelboer is langs de Marina gekomen en we hebben een kist appeltjes van oranje staan. Ook hebben we de bekende cactusvrucht uitgeprobeerd. Annelies haat de stekels, Peter pelt hem gewoon met zijn handen. Je kan er heerlijke moes van maken en gebruiken bij vleesgerechten of in een toetje (met Mascarpone!). Verder eten we hier al aardbeien en we doen ze in de zelfgemaakte yoghurt: 2 liter melk opwarmen tot 70 graden, af laten koelen tot 40 graden. Potje volle yoghurt erbij, roeren en 10 uur laten staan in de yoghurt machine. Daarna laten wij het 1,5 uur uitlekken tot het hangop wordt. Mmmmm.

10 februari, the liveboards en Johnny be good

De Live-aboards. Zo noem je de varende die overwinteren. Daarnaast zijn er natuurlijk de diehards die helemaal niet meer van boord komen, zoals René Cossaer in Viveiro, Andries Bik op Ibiza, Bob in Marina Tomas Maestre etc. etc. Verderop ligt een schip met Italiaanse mensen, die ook "gewoon" aan boord leven. Je ziet ook veel vertrekkers, die vanaf hun boot nog werken.

Van lieverlee komen mensen terug naar hun schip, na thuis een paar maanden gewerkt te hebben, of familie bezocht te hebben, of gewoon lekker thuis geleefd te hebben. Naarmate we langer varen/overwinteren, komen we steeds meer reizenden tegen, die dat doen en het begint ons ook steeds meer aan te spreken. Mocht ons huis niet meer in de winter verhuurd worden, dan gaan we zeker voor een paar maanden in de winter terug naar Nederland en de katten moeten dan ook nog leren vliegen. Maar...we hebben geweldige flexkatten: Flex-babe Freija en flexmacho Odin. Katten kunnen zo heerlijk accepteren dat een situatie nou eenmaal zo is en leggen zich, ook letterlijk, overal bij neer. Tenminste....Siamezen.

Odin heeft zich ondertussen een nieuwe taak toebedeeld: hij waakt over zijn familie en de boot. Ook het vogeltjes jagen lijkt daar onderdeel van te zijn. Eerst staat hij kwispelstaartend op de trap over het ponton uit te kijken, naar links en naar rechts. En dan gaat hij op wacht zitten, en verandert steeds van strategisch uitkijkpunt. Hij onderzoekt meteen wat er vreemd is, loopt naar links, kijkt uit over de omgeving, loopt naar rechts, staat ook daar op de uitkijk en keert vervolgens terug naar trap op de achterkant van de boot, de uitkijkpost. Daarbij zegt hij Mauw en dat betekent het is in orde. Ook ondeugendheid is zich weer verder aan het ontwikkelen: Odin krijgt nu de keukenkastjes open, zelfs als ze op slot zitten. Alle keukenhanddoeken liggen dan op de vloer. Hij laat zijn prestatie

met veel geluid horen. Slimmer zou zijn om alle kattenkwaad stiekum te doen maar dat komt, vooralsnog, niet bij hem op.

Tussen de zon en buien door, installeert Peter de kompasverlichting. Dat komt zo uit omdat het kattengrit wordt afgeleverd en dat moet na uitruimen van de bakskist en het doortrekken van de draden van de kompasverlichting, als eerste onderin de bakskist gelegd worden.

Enorme verrassing is de aankomst van de nieuwe fiets, die we 14 dagen later hadden verwacht. Dachten we aan de Seatec fiets de beste koop ooit te hebben gehad, dan staat er nu opeens een nog spetterender exemplaar voor ons neus, een product van een Duits en Siciliaans bedrijf, de Lombarden bike. Geen China dus. We buigen ons ook meteen over het "op slot zetten", ook wanneer de fietsen op de boot staan.

Vanavond gaan we naar de happy hour. Via de geldautomaat naar boven, en we lopen tegen een stel Hollanders aan die zeggen dat de Stella Bar uitgestorven is, op de lokale Italianen na. We lopen dan maar mee naar de Marina Lounge Bar waar muziek zou zijn. Inderdaad zijn er een paar mensen die 60er jaren liedjes spelen en zingen. Na een paar hele leuke gesprekken en een paar potten Zero bier en rode wijn, raken wij helaas niet verder geamuseerd. Wanneer de John Denver song in traag Weense walstempo wordt voorgedragen met luid en vals zingende gitaristen en een geestdriftig aanmoedigende liveboard crowd welke aan de ronde tafel is geschaard en tot overmaat van ramp Johnny be Good onherkenbaar ten gehore is gebracht, besluiten we het echte vertier op de Skadi te houden met radio, TV en onvoorspelbare katten. Wat doe ik hier?! vraagt Liesje zich af en ze beseft dat ze nu en altijd de Haagse stadse zal blijven, ook op zee, ook op een eiland! De blog "hoge hakken op zee" is hierbij terecht een ode aan haarzelf.

Natuurlijk is het een hele leuke avond in de bar, alleen zijn wij bruisender avondleven gewend, ja zelfs in Vlissingen en omstreken. De norm "goede amateurmuziek" ligt bij Annelies hoog, vanwege de muzikaliteit en muzikale onderlegdheid van zoons en vaak bands bezocht te hebben in Den Haag en omstreken. Bij Annelies komt, als direct gevolg van de slaap verwekkende tonen en het in zich opnemen van het algehele schouwspel, het acute verlangen op, om weer eens de betere "scene" te bezoeken in de café's van de randstad. Gaan we dus doen zo gauw we terug zijn: Jazz, Coverbands en Buesfestival.

Jazeker, het wereldreis- leven is ontegenzeggelijk mooi, maar je moet ergens een beetje op inleveren ;) Dit voedt het besluit om in de winter een periode terug te gaan naar het vaderland, zoals de meeste reizigers doen.

14 februari, Kamarina Museo Archeologico

Op de route naar Scoglitti de kleine haven van Vittoria, ligt de afslag naar Kamarina, archeologisch terrein en museum. En vriendelijke mevrouw vraagt ons om 8 euro om dit kleine, mooi ingerichte en interessante museum te bezoeken. Beschrijvingen van de voorwerpen zijn in Italiaans, maar we begrijpen dat hier een Griekse nederzetting is geweest.

De verschillende paviljoens tonen de geschiedenis van het gebied, van de vroegste nederzettingen in de bronstijd (2000 v. Chr.) tot de oprichting van de stad en de uiteindelijke vernietiging door de Romeinen. Het eerste paviljoen is gewijd aan de onderwaterarcheologie van Kamarina. Het archeologisch park rondom het museum toont overblijfselen van de oude Griekse stad: de Agora (het spirituele, artistieke en politieke centrum) het huis van het altaar en de tempel van Athena. Het park is echter flink verwaarloosd, het wandelpad is halverwege ondoordringbaar van het onkruid en de overspanning van de Agora terreinen zijn verroest. Het uitzicht op zee is prachtig; de Grieken wisten wel waar ze hun huizen moesten bouwen...

Buiten het museum bevinden zich twee gebouwen waar veel vondsten liggen uit de Griekse periode, inclusief een zaal met 450 van de 1000 gevonden urnen, waar we gewoon doorheen mogen lopen. Houd je tasje vast en ga niet stoeien, want dan ligt alles aan diggelen. Uitzonderlijk dat je gewoon langs de stellingen mag lopen. In Nederland zouden deze voorwerpen opgeslagen liggen en niet voor museumbezoekers te bezichtigen.

De gevonden Griekse amforen, wijzen op een intensieve commerciële invloed die het moederland Griekenland op zijn kolonie Kamarina had. Olijfolie zou een zeer populair product gaan worden. De robuuste amforen kunnen

ingedeeld worden in 6 types uit eind 7e eeuw tot begin 6e eeuw v. Chr. Enkele exemplaren kunnen terug gaan tot 480 v.Chr.

Het paviljoen van de amforen bevat de grootste collectie van transport-Amforen uit de oudheid niet alleen van Sicilië en Magna Graecia*, maar van heel de Middellandse Zee: meer dan duizend grote exemplaren.

Deze ruwe terracotta vaten van soms 50/60 liter inhoud, die olie, wijn en andere voedingsmiddelen bevatten, werden geproduceerd in de Egeïsche zee, in Etrurië, in Carthago, in Spanje en in Magna Graecia. Sommige amforen (vooral die uit Athene en Attica) hebben namen die gegraveerd zijn op het oppervlak, misschien van de welgestelde eigenaar van de olijfgaarden in Attica of van de handelaar of eigenaar van het schip dat ze had vervoerd. Dit getuigt van het zeer oude tijdperk in de Middellandse Zee waarin een grote beweging ontstond naar Sicilië en vooral naar Kamarina. Deze commercie leverde olie en wijn aan de Griekse koloniën van Sicilië en de westelijke Middellandse Zee. Het paviljoen van de amforen van Kamarina is een uniek onderzoekscentrum voor niet alleen de hoeveelheid amforen hier tentoongesteld, maar ook voor de verschillende soorten (uit Korinthe, Attica, Chios, Lesbos, uit Lakonika (zuidoost Peloponnesos) Melos (Egeïsche zee) Klazomenae/Ionie (Golf van Smyrna)

Het werd soms lastig om ze te dateren omdat ze terugkeerden naar Kamarina en voor onbepaalde tijd huiselijk werden gebruikt. Ook zijn ze in de Necropoli teruggevonden. De amforen werden in deze Griekse kolonie hergebruikt als sarcofaagjes voor nageboorten of voor te vroeg geboren kinderen. De hals van de kruik werd er dan afgesneden zodat het lijkje erin geplaatst kon worden.

* Magna Graecia, Latijn voor Groot-Griekenland, was de antieke benaming voor Zuid-Italië en Sicilië, gegeven door de Romeinen.

Meer en meer worden wij in Sicilië door de geschiedenis gegrepen. Wij zijn in staat een denkbeeldige laag te plakken over wat we zien en als het ware het leven te zien afspeelen, ook hier. Je moet je voorstellen dat er urenlang gefilosofeerd werd in de Agora...door de mannen. De vrouwen en de slaven deden immers het werk. En dan was er ook nog een Orakel. Niet alleen in Delphi, ook hier. Een Orakel voorspelde vrede en oorlog en rampspoed en geluk. Alleen....in Kamarina had men het oordeel van het Orakel nodig, toen er een epidemie heerste. De epidemie zou ontstaan zijn in het moeras dat de stad omringde. (men wist nog niets af van besmetting maar men had wel de ervaring dat moerassen en ziekten iets met elkaar gemeen hadden) De Carthagers die het op Kamarina hadden gemunt, konden niet door het moeras heenkomen. Het Orakel zei dat de epidemie vanzelf zou overgaan en raadde aan het moeras niet te dempen. De leiders van het volk waren met die uitspraak zeer ontevreden en hoe langer hoe meer mensen werden het erover eens dat het moeras toch gedempt moest worden. De Carthagers zagen hun kans schoon, liepen over het drooggelegde moeras de stad binnen, veroverden Kamarina en vermoordden alle inwoners...

18 februari, Ragusa stad

De koude wind van gisteren is weg en het is meteen volop lente. In Marina di Ragusa is het sowieso 5 graden warmer, dan in het binnenland. Annelies neemt standaard een jas of dikke trui mee naar de supermarkt. Als je bij de Lidl uit de auto stapt lijkt het Nederland wel brrr. Vandaag is het 17 graden en het wordt nog warmer : volgende week 20! Zo'n dag waarop je in Nederland opeens stikt in je jas, de eerste echte lentedag is.

We rijden naar Ragusa om ook daar het Archeologisch museum te bezoeken, als toevoeging op ons bezoek aan Kamarina. Parkeergarages zijn hier ook wat! Sombor, geen prullenbakken, geen idee waar je eruit moet. Waar moet je betalen? Geparkeerd op "slim" de b.g.g....slim in Nederland, bedenken we dat de betaalautomaat wel eens op de bovenste kan zijn. We stappen weer in en rijden naar de 5e. Op de 6e, die je lopend kan doen is de automaat en daar duiken we de stad in.

Het museum is niet groot maar toont ons een behoorlijke collectie vondsten uit Kamarina en zelfs 2 mozaïekvloeren van een nabij gelegen opgraving, het betreft hier voornamelijk voorwerpen uit neolithicum, bronstijd en heel veel uit de Griekse periode. Wat een prachtige vazen. In het bijzonder valt ons (in Engels) de

uitleg op over de rood/zwart -aardewerken vazen die door speciale behandeling met een tijdelijke natte kleilaag en lucht in de oven verkregen is.

We nuttigen daarna een koffie onder aan de Domkerk en een overheerlijke typisch Siciliaanse Arancina, een rijst/ragoutbal 6x zo groot als een bitterbal, daar kan je even op voort.

Er gaat geen bezoek aan Sicilie voorbij of we staan stil bij de indrukken. De geschiedenis, het erfgoed....dat heb je niet in zulke mate in Nederland, wij waren nog voor de helft zee. Het groenteboertje, dat met zijn vrachtwagentje ergens in een straat gaat staan en zijn superverse producten verkoopt, ze zien er goed uit. De eindeloze strook aangespoelde rietstengels op het strand, zo dik als bamboe: niet aangespoeld maar uit de bergen en vanaf de wegen meegesleurd door de regen. Men gaat het strand eindelijk opruimen nu. Het vuil aan de kant van de weg, de gedenkplekjes met bloemen, de dode honden, de zwerfkatjes, de onafgemaakte huizen (je hoeft geen belasting over je huis te betalen wanneer die niet af is).

Ook is er geen F... te doen op zaterdag. De mensen zouden schrikken als ze in Zoetermeer in de passage kwamen! Hier loopt niemand. Zaterdag is geen winkeldag en alle zaken sluiten, ook in Ragusa, om 14.00 uur. Wanneer men dan de stad in gaat is het om zichzelf te laten zien : het "kijk mij eens". Het gezin bestaat uit mama met rode lippen (altijd) zwarte deftige donsjes en grote tas ,het liefst de doorsnee Vuitton. Annelies zegt doorsnee, want Vuitton maakt veel meer mooie grote en kleine kleurrijke tasjes. De man loopt er netjes bij met nieuwe spijkerbroek en de kinderen hebben altijd nieuw en mooi speelgoed mee. En paps en mans dragen een merk-zonnebril.

Annelies zet haar Ray-ban ook maar eens op en haalt de lippenstift tevoorschijn....,kijk mij eens! En ik ben nog blond ook!".

20 februari, een dag uit het leven van...

Bezoek aan supermarkt, bouwmarkt of winkelcentrum levert altijd weer de zichtbare verschillen op tussen man en vrouw. Alhoewel er talloze vrouwen zijn die technische producten kopen en talloze mannen die door de rekken kleding snuffelen, maar of je nou echt een doos met 100 rubberen ringetjes nodig hebt??

Op zo een moment slentert Annelies verder en staat Peter lang bij de gereedschap bakken.

Vandaag pakken we een klusje aan, voor Peter is dat de ontbrekende stukken relingnet maken (precies naast de buiskap en precies de plek waar de katten om hoogspringen, of eraf - kras en zoef), het kan maar beter gesloten zijn. Odin maakt nu 1 a 3 x per dag de keukenkast open en daar gaat we een stokje voor steken: in dit geval een rubbertje. Ja, door het rubbertje komt de sluiting op zijn plaats en valt het slot muurvast dicht. Geweldig die doos rubbertjes toch.

Annelies heeft eerder al de slaapkamer onderhanden genomen en stort zich op de drie luikramen en Peter meldt haar dat de sponningen van de ramen eraf kunnen, zodat zij die op het aanrecht kan leggen om zo gemakkelijk sponning, hor en zonneschermpje te reinigen. Top! Hier en daar lijkt "het weer" wat ingevreten maar de Italiaanse "bleek" lost dat alles op, dus de boot blinkt weer.

We hebben besloten door te gaan met investeren in de boot, want we willen hem voorlopig niet verkopen of inruilen voor een Cat. Dus we optimaliseren bergruimtes en vandaag kruipt Annelies nog eens uitgebreid in de legkledingkast. Veel kastjes op een boot, maar ook veel andere zaken (isolatie, verwarming, inrichting) zijn afgestemd op NIET aan boord leven voor langere periodes. Zo blijkt nu dat het feit waarom we geen 3 stapeltjes T-shirts kwijt kunnen, of twee stapels broeken naast elkaar, te maken heeft met de te korte diepte van de planken. Ze lopen ook nog smaller toe en Annelies roept uit hoe (Mevrouw-)Beneteau het in Godsnaam kan verzinnen. Prachtig gestroomlijnd maar je hebt er geen (...) aan. Dus Peter neemt de maat van de kast op en we gaan naar de Brico. Het levert straks 50 procent meer legruimte op en 100 procent minder ergernis. Tja een eigen huis is nooit af....

25 februari, een beetje feest

Wij vieren een beetje feest...want Mark en Melinda van De Bolle zijn in Suriname aangekomen.of we nu ook meteen oversteken....,Helaas jongens, we doen eerst nog de Adriatic en Griekenland. Maar, we feliciteren jullie en omhelzen jullie denkbeeldig met deze prestatie". Voor meer over hun reis bezoek hun website:

[Mark en Melinda van de Bolle](#)

Wij werken het to-do lijstje af en daar staat voor deze dagen de aankoop van een staakabel op die door de Nautische winkel gemaakt moet worden. Deze is bestemd voor de fietsen: om zadel aan frame vast te zetten, want ook die wordt graag gestolen.

Ook vinden we en schaffen we "Het Mes" aan, zo noemt Annelies het, om in geval van nood lijnen te kunnen doorsnijden en een tang om verstaging door te knippen mocht er op zee een ongeluk gebeuren met de mast. Een verhaal in Zilt onlangs heeft ons doen beseffen niet langer te wachten met het aan boord hebben van nog enkele levensreddende of sloop reddende middelen.

Naar aanleiding van een verhaal in Zilt dat tijdens de ARC een aluminium schip is gezonken, omdat het water maakte en men er niet achter kwam waar het gat in de boot zat, schaffen sommigen alsnog een Koevoet aan (Mark van de Bolle) om de kasten van de muren af te breken mocht zich een lek voordoen. Op de Skadi kan je vrijwel overal direct bij de huid, door banken uit elkaar te halen of vloerdelen eruit te tillen. Maar, je kan er maar beter mee verlegen zijn dan om verlegen zitten.

De nieuwe Epirb die we gratis kregen omdat de oude niet voldeed aan de kwaliteitseisen die de fabriek eraan had gesteld, krijgt een plek aan de mast. We moeten daar wel een beugel voor laten maken. Ondertussen hebben we na wat maanden overweging, toch besloten om de kleine PLB's (Personal Location Beacon) aan te schaffen voordat we weer gaan varen. Daarbij hebben we gepraat over de noodzaak ervan, het dragen ervan en van een reddingsvest-wanneer dan? Bij welk soort vaartocht? Bij welk soort zee?

Hoe langer je vaart hoe vaker komen de afwegingen om alsnog zaken aan te schaffen. Overigens zijn wij blij met de stroomvoorziening, die we hebben laten installeren voordat de reis begon. Soms zien we zeilers die gedurende de reis zonnecellen bijplaatsen om voldoende energie aan boord te hebben. Vaak wordt het een rommeltje aan verschillende soorten panelen her en der waardoor het storingsgevoelig wordt. Sommigen hebben hun boot rigoureus "opgeleukt" voor vertrek, wij zijn - als we om ons heen kijken - blij met de prioriteiten die we hebben gesteld en andere zaken die we gedurende de reis wensten, of die alsnog nodig bleken. Onze basis was gewoon goed.

Bij Sisail hebben we een nieuwe buiskap besteld. Daarbij een hoge tent die met ritsen aan de bimini vast gezet kan worden. De offerte was dermate gunstig, zelfs gezet tegenover Nederlandse prijzen dat we meteen de knoop hebben doorgehakt. De nieuwe hoge tent zou nu echter meteen in de bakskist verdwijnen met de komende lente, dus we hebben alleen de opdracht gegeven en vòòr november van dit jaar gaan ze hem maken en plaatsen. En bij deze afspraak hebben we niet hoeven tekenen of aanbetalen : we trust you, zei men...Zo gaat het ook in Italië...

26 februari, Tussen Palazzolo Acreide en Noto Antica

We beginnen deze culturele dag met, volgens plan, een bezoek aan de Griekse stad Akrai, een archeologische opgraving gelegen tussen Pantalica en het stadje Palazzolo Acreide. Daarna willen we naar het culinaire festival, de carnavalsoptocht en het feest in dit prachtige dorpje....maar net als op zee blijken onze plannen onverwacht aangepast te moeten worden.

De rit van 1,5 uur over 63 km. brengt ons langs de Strada Provinciale 59 met de ons bekende gedenkplekjes, met soms dode of nog zwervende honden en vooral veel vuil: matrassen, verspreid vuilnis, plastic, een blauwe damesfiets langs de vangrail...Daarentegen is het landschap weer

prachtig. De amandelbloesem komt uit, de mimosa hangt in trossen aan bomen die boerderijen op het erf hebben staan. Om je heen ontvouwt zich hier een stil panorama van glooiend en felgroen grasland dat in lappendekens over de heuvels ligt met hier en daar een boerderij, met landhuizen in olijfgaarden. Ook

verlaten huizen die als verdrietige kleine kasteeltjes staan te hopen op een nieuwe eigenaar die het monumentje wil opknappen. Maar helaas...hier leef je zo afgelegen, dat we vrezen dat niemand zich erom zal bekommeren en weer en wind alleen maar meer stenen zullen neerhalen.

Het raakt wat bewolkt en wanneer we over de verlaten slingerdeslang wegen Palazzolo Acreide bereiken, dat aan de voet van de kloofachtige bergen van Pantalica ligt, begint het te motregen. De wolken hangen laag in het bergachtige landschap en we rijden door mist naar de archeologische plaats Akrai. Bij aankomst blijkt het gesloten. Het is niet duidelijk of dat de hele winter is, we hebben dat ook niet kunnen vinden op internet. Wat teleurgesteld maar wel onder de indruk van de omgeving en de fascinerende plaats waar de oude Grieken hun stad hadden gebouwd, rijden we naar het dorp. Ondertussen valt er kledderregen en dorpsfeest valt hiermee in duigen. Wij besluiten uit de laaghangende bewolking weg te rijden en eens een kijkje te nemen in Noto Antica. Geen idee wat ons te wachten staat.....

NOTO ANTICA

Oudst bekende nederzetting is die van Noto - Neaitum of Netum. In 500 v. Chr. zou de koning van de toenmalige Sicilianen, Ducezio, de nederzetting Neati van de Mendola-heuvel naar de, door diepe kloven omringende, hoogvlakte van Alveria hebben verhuisd, een vrijwel onneembare plek voor de invallende Grieken.

Er zijn bewijzen dat hier meerdere gemeenschappen sinds de bronstijd hebben geleefd. De tempelresten, de Necropolis, en het Gymnasium bewijzen dat de stad hoog aanzien genoot onder de Griekse veroveraars van Sicilië, waarvan de Sicilianen gewoonten en cultuur overnamen.

In 263 v. Chr. werd Nekton overgedragen aan de tirannieke koning Hieronimus II van Siracusa, maar mocht zijn autonomie behouden, waarschijnlijk dankzij de Latijnse origine van de inwoners. Dit resulteerde aan het eind van de Tweede Punische oorlog in een Pact met Rome. Neaton mocht de status Municipium dragen en werd uitgesloten van belastingbetaling. Van de Romeinse periode zijn weinig overblijfselen en een "zwarte" periode heerste daarna tot de 9e eeuw na Chr. Wel zijn er aanwijzingen dat er Byzantijnen, Christenen en Joden hebben geleefd, te zien aan de grotten.

In 864 nam de Arabische kalief Cafagh Ibn Salam Netum in, versterkte het tot een ware vesting en gaf het zijn huidige naam Noto. In de 10e eeuw werd Sicilië in drie valleien verdeeld met een eigen koning, waarvan Noto er een was. De wedergeboorte van Netum begon hiermee met tolerantie naar religie, en het geven van impulsen aan landbouw, het aanleggen van citrusplantages en het introduceren door de Arabieren van de zijde-industrie.

Na 2 eeuwen Moslim overheersing werd de stad in 1091 overvallen door Roger de Noorman en hij wees zijn zoon aan als regent over de stad. Deze bouwde en enorm kasteel en meerdere kerken om het Christendom te verspreiden. De Arabische geograaf Edrisi, die in het kasteel woonde noemde en respecteerde Noto om zijn schoonheid, rijkdom en strategisch belang. Aan het begin van de 13e eeuw regeerde graaf Isimbardo en hij stichtte in 1212 het klooster van Santa Maria.

Hertog Peter van Aragon, broer van de Aragonese Koning, bouwde in 1431 de belangrijkste toren van het Castello di Noto Antica. Koning Ferdinand II van Aragon gaf aan de stad de titel van "ingenieuze stad" vanwege de vele personen die zich onderscheidde in de vijftiende eeuw in kunst, literatuur en wetenschap. In 1542 versterkte de onderkoning Ferrante Gonzaga de stadsmuren.

Op 11 januari 1693 werd het oude Noto volledig verwoest door een aardbeving. Ongeveer 60.000 mensen verloren daarbij het leven. Waarschijnlijk was dit de sterkste aardbeving (naar schatting 7,4 op de schaal van Richter) die Italië in de laatste duizend jaar heeft meegemaakt.

Compleet weggevaagd, deze prachtige stad. Annelies pakt op haar pad een typisch Noto gesteente op, dat hier in de bergen nog steeds gewonnen wordt. Grijs en grauw aan de buitenkant, een ander stuk donkergeel en onopvallend. Wanneer je de steen doormidden hakt tref je het ivoren binnenste aan dat niet is aangetast door licht en weer en besef je hoe schitterend de oude stad geweest moet zijn met al zijn blanke gebouwen...

De kou verhindert ons om de hele stad door te lopen en we duiken verkleumd de auto in. Een aangename terugtocht langs het nieuwe Noto en Modica brengt ons terug naar de Marina waar het 5 graden warmer is... Noto Antica een wereld van verleden die je stil laat staan. We gaan er op een mooie warme dag nog eens heen.

28 februari, Etna eruptie

Na een rondje supermarkt en een café doppio bij onze vaste koffie/gebakswinkel slenteren we in het bedekte zonnetje terug naar de boot. Vanuit de Blanca roepen Roelof en Mieke dat de Etna aan het uitbarsten is. Zelf nog geen nieuws bekeken op het internet, werden zij gewaarschuwd door hun zoon in Nederland, die het wel al op TV had gezien. Wij kijken op Nu.nl en zien dan het filmpje van de eruptie. Aangezien de grootste uitbarsting 24 dagen duurde, is er wellicht tijd genoeg om er te gaan kijken, maar.... dit wil je niet missen dus we besluiten er toch zo gauw mogelijk, en dat is binnen het uur, naar toe te rijden en natuurlijk vragen we Roelof en Mieke mee...

Het wordt een spannende rit met de verwachting van geweld en vuur en in grote opwinding stappen we in de Fiat en hopen we, handenwringend, dat we er iets van kunnen zien. Het is bewolkt en we zien tot dicht bij Catania nog niets, mede door het feit dat je eigenlijk niet weet waar je in de lucht moet speuren naar berg en lava. We nemen op aanwijzing van Roelof en met behulp van routeplanner Waze, de SP92 naar Nicolosi en de bergpas naar het Rifugio Giovanni op ca. 2300 meter.

Rokend en rommelend, as en lapilli (kleine brokken lavasteen) spuwend, trekt de Etna al duizenden jaren de aandacht. Bijna nergens in Europa is het spektakel van een actieve vulkaan beter te bewonderen dan hier bij de circa 3320 m hoge Mongibello (Berg der Bergen), zoals de autochtonen hem noemen.

Al van veraf zichtbaar strekt zijn gelijkmatig gevormde silhouet de lucht in. Zijn vruchtbare flanken liggen bezaaid met honderden dorpjes en boerderijen. De driehoek Nicolosi-Acireale-Etna behoort met 1200 inwoners per km² tot de dichtstbevolkte stukken van Sicilië. Waar zich eens dodelijke lavastromen een weg baanden, heeft de vegetatie zich na eeuwen, dankzij de mineralen bevattende as, verdubbeld of zelfs verdriedubbeld.

Door het maanlandschap van vulkaangesteente met plakken sneeuw vervolgen we onze rit naar letterlijk en figuurlijk het hoogtepunt. In de invallende schemering, de dalende temperatuur, de snijdende wind en de purperen wolken beneden ons langs de hellingen van Etna, wordt ons avontuur nog luguber ook, wanneer we aan de weg de stille getuige zien liggen van de laatste grote uitbarsting: een huis dat bedolven is door lava.

De Etna wordt nog steeds gevormd door het botsen van twee platen van de aardkorst. Hierdoor duikt de oceanische korst van de Afrikaanse Plaat onder de Euraziatische Plaat. De Etna is na de Stromboli de actiefste vulkaan van Europa en een van de actiefste van de wereld.

Er komen altijd dampen vrij en geregeld zijn er uitbarstingen. Uitbarstingen zijn er geweest in onder andere 1978, 1981, 1986, 1987, 1989, 1991-1993, 1999, 2000, 2001, 2002, 2004 en ieder jaar van 2006 tot en met 2015.

Zware uitbarstingen van lang geleden waar herinneringen aan zijn, waren in 1381 en 1669 toen de lava de stad Catania bereikte. In 1669 zijn er ongeveer 25.000 mensen omgekomen door de uitbarsting. De grootste uitbarsting van de laatste honderd jaar was die in 2002, die 24 dagen duurde en vele gebouwen en de kabelbaan verwoestte.

[Etna eruptie](#)

De huidige vulkaan heeft vijf actieve hoofdkraters:

Voragine (ontstaan 1950),

de noordoostkrater (ontstaan 1911),

Bocca Nuova (ontstaan in 1968),

de zuidoostkrater (ontstaan in 1971),

de nieuwe zuidoostkrater (ontstaan in 2007).

Dichtbij het hoogst bereikbare punt, staan hier en daar auto's langs de weg, met mensen die het net als wij van dichtbij willen zien. Een busje jongelui is al eerder voorbij gereden. Wij stoppen ook enkele malen om de vuurspuwende berg te bewonderen. Met verrekijker van Roelof en Mieke en met de telelens van Peter hebben we fenomenaal zicht op het withete vuur in de zuidoostkrater, de bommen die eruit gespuwd worden en de lavabrokken van waarschijnlijk enorme afmetingen die de lucht in geslingerd worden. Langzaam kruipt de slang van de lavastroom onder de krater voort en op een gegeven moment zien we die ook van rood naar witgeel heet gesmolten lava veranderen. De impact van het zien van dergelijk wereld- en natuurwonder is heftig. In ontzag ervaren we het schouwspel vanaf diverse uitzichtpunten....

We maken video's en foto's met de Telelens van het geweld van de vulkaan op een veilige afstand van ca 5,5 Km. Later maken hiervan een eigen video van met muziek van Within Temptation met de toepasselijke naam Mother Earth. [Zie hier de Video](#)

De top van de zuidoostkrater is in mei 2007 gestopt met uitbarstingen. Rond september 2007 scheurde de flank van deze krater open en ontstond er een nieuwe kratermond. Daarna gingen de uitbarstingen verder via deze "pit crater", die nu de "nieuwe zuidoostkrater" wordt genoemd. De nieuwe krater is de meest actieve krater en groeide zeer snel door het grote aantal uitbarstingen. Alleen al in de periode van januari tot en met november 2011 groeide de Etna al zo'n 200 meter, en is daarmee 's werelds snelst groeiende vulkanische berg. Sindsdien groeit de krater nog steeds in hoogte en omvang. De vulkanologen van het Istituto Nazionale di Geofisica e Vulcanologia (INGV) meldden in januari 2014 na een GPS-meting dat de 3290 meter hoge oude top van de zuidoostkrater is overtroffen door de nieuwe zuidoostkrater. De verwachting is dat dit de hoogste top van de Etna zal worden; vooralsnog ligt het hoogste punt nog op 3329,6 meter, op de rand van de noordoostkrater.